

Capitolul 18

Capitolul 18

Stăruința în rugăciune: resursa celui credincios în timpul judecății

În prezența întregii puteri a vrăjmașilor și persecutorilor (pentru că vor fi oameni de felul acesta, cum am văzut, din moment ce exista chiar riscul pierderii vieții), rămășița întristată mai avea o resursă, și anume perseverența în rugăciune în orice vreme. Aceasta este de fapt resursa credinciosului și a oricărui om care își înțelege adevărata poziție. Dumnezeu va răzbuna pe aleșii Săi chiar dacă, pentru exersarea credinței lor, găsește cu cale să-i pună la încercare. Dar când va reveni Fiul Omului, va găsi El pe pământ această credință care nădăjduiește în intervenția Lui? Întrebare solemnă, al cărei răspuns este lăsat în responsabilitatea omului. Această întrebare arată în același timp faptul că va fi puțin probabil că se va găsi credință pe pământ, deși ea ar trebui să existe. Totuși acolo unde credința există, ea este plăcută Celui care o caută și ea nu va fi nici dezamăgită în așteptările ei, nici dată de rușine.

Cele doua aspecte în care împărăția este prezentată în ultimele zile; ziua judecății celor nelegiuți

Împărăția este prezentată în două feluri în mijlocul iudeilor în vremea de atunci, și anume: în Persoana lui Isus care era atunci prezent (capitolul 17.21); apoi în executarea judecății în mijlocul căreia cei aleși vor fi cruțați, răzbunarea lui Dumnezeu exercitându-se în favoarea celor aleși; de aceea credincioșii trebuiau doar să caute să-l placă lui Dumnezeu, indiferent cât de comodă sau de vrăjmașă ar fi fost lumea. Aici este vorba de judecata celor răi și nu de răpirea celor dreți la cer; aceștia din urmă sunt mai degrabă prefigurați de Enoh și de Avraam, iar cei care sunt cruțați în timpul judecății au ca simbol pe Noe și pe Lot. Există totuși persecutori față de care rămășița trebuie să fie răzbnută. Versetul 31 din capitolul 17 ne arată că rămășița nu trebuie să se gândească decât la judecată și să nu se lege de nimic din punct de vedere omenesc; într-un astfel de moment cei care vor face parte din rămășiță vor trebui să spere numai în Dumnezeu, fiind cu totul detașați de pământ.

Caracterul potrivit împărăției lui Dumnezeu: duhul smerit al copilașilor

În versetul 9 din capitolul 18 Domnul reia descrierea caracterului pe care cineva trebuia să-l aibă pentru a intra în Împărăție în vremea de atunci, urmându-l pe El. De la versetul 35, se apropie istoric marele punct de tranziție. Versetul 8 al acestui capitol încheie avertismentul profetic cu privire la zilele din urmă. Domnul continuă apoi să arate care sunt caracterele personale în armonie cu starea de lucruri introdusă prin har. Astfel propria dreptate este departe de a asigura intrarea în Împărăție (versetele 9-14): cel mai mizerabil păcătos care își recunoștea păcatul era îndreptățit înaintea lui Dumnezeu mai degrabă decât cel care se vedea drept. Cel care se înalță va fi smerit, iar cel care se smerește va fi înălțat. Ce model și martor al acestui adevăr a fost însuși Domnul Isus.

Apoi este prezentat caracterul unui copil, mic, simplu, care crede ce i se spune, care are mică importanță în proprii săi ochi, constrâns să cedeze înaintea tuturor, duh care se potrivește pentru Împărăția lui Dumnezeu. Ce alt duh ar putea fi admis de Domnul în Împărăție?

Tânărul bogat și binecuvântările temporale în contrast cu lepădarea lui Hristos

În plus, principiile Împărăției în forma pe care ea a luat-o în urma respingerii lui Isus, se aflau într-un contrast total cu binecuvântările temporale legate de ascultarea de Lege, oricât de bună ar fi fost această Lege la locul ei. Nu exista nici un fel de bunătate în om; Dumnezeu singur este bun (versetul 18 și următoarele).

Tânărul, care în aspectele exterioare ale umblării sale păzise acesta Lege, este chemat să părăsească totul pentru a-l urma pe Domnul. Isus cunoștea împrejurările acestui tânăr, precum și inima sa; și El pune degetul pe pofta care domnea acolo, alimentată de averea pe care o poseda. „Îți lipsește un lucru: vinde tot ce ai, dă la săraci, și vei avea o comoară în ceruri; și vino, urmează-Mă”. Trebuia să vândă tot și să-l urmeze pe Isus, iar apoi să se bucure de o comoară în ceruri. Dar tânărul pleacă întristat de tot. Bogățiile care în ochii oamenilor păreau un semn al favorii lui Dumnezeu, nu erau decât un obstacol atunci când era vorba de inimă și de cer. În același timp, Domnul arată că omul, care ar fi abandonat pentru Împărăția lui Dumnezeu tot ceea ce are preț în ochii lui, urma să primească mult mai mult în această lume, iar în veacul viitor, viața eternă. Să remarcăm cum Domnul prezintă aici un principiu universal în raport cu Împărăția (versetele 21-34).

Drumul către cruce

Domnul, în drum spre Ierusalim, îi ia pe ucenici de o parte și le arată clar că El avea să fie predat, maltrat și omorât, apoi urma apoi să învie; lucruri din care ucenicii nu înțeleg nimic, deși erau împlinirea cuvintelor profeților. Dacă Domnul trebuia să facă parte de crucea Sa celor care doreau să-l urmeze, atunci trebuia mai întâi să o poarte El însuși. El urma să meargă înaintea oilor Lui pe această cale de lepădare de sine și devotament; și urma să treacă singur pe drumul acesta, pentru că picioarele poporului Său nu ajunseseră niciodată aici, nici nu ar fi putut ajunge decât călcând pe urmele Lui.

Ultima vizită a Domnului la Ierusalim

De aici, de la versetul 35, începe istoria ultimului drum al Domnului la Ierusalim. El Se va prezenta din nou și pentru ultima dată, ca Fiul al lui David, punând înaintea conștiinței națiunii drepturile Sale în virtutea acestui titlu, arătând în același timp consecințele respingerii Sale. Aproape de Ierihon, cetatea blestemului, El redă vederea orbului care crede în titlul Său de Fiul al lui David. Aceasta s-a întâmplat cu cei dintre iudei, care au crezut și l-au urmat; și ei urmau să vadă lucruri mai mari decât acestea.